ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (neljas koda)

26. jaanuar 2005 *

Kohtuasjas T-193/02,

Laurent Piau, elukoht Nantes (Prantsusmaa), esindaja: advokaat M. Fauconnet,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: O. Beynet ja A. Bouquet, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja,

keda toetab

Fédération internationale de football association (FIFA), asukoht Zürich (Šveits), esindajad: advokaadid F. Louis ja A. Vallery,

menetlusse astuja,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

mille esemeks on tühistada komisjoni 15. aprilli 2002. aasta otsus, millega lükati tagasi hageja kaebus, mis puudutas mängijate esindajate tegevust reguleerivat Fédération internationale de football association'i (FIFA) eeskirja,

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees H. Legal ning kohtunikud V. Tiili ja M. Vilaras,

kohtusekretär: ametnik I. Natsinas,

arvestades kirjalikus menetluses ja 22. aprilli 2004. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Fédération internationale de football association (Rahvusvaheline Jalgpalliliit) (FIFA) on 21. mail 1904 Šveitsi õiguse alusel asutatud ühendus. Ühenduse põhikirja 7. oktoobril 2001 jõustunud redaktsiooni alusel on selle liikmeteks siseriiklikud liidud (artikkel 1), mille liikmeteks on amatööridest või kutselistest jalgpalluritest

koosnevad jalgpalliklubid; kutselistel klubidel on eriühendused ehk nn profiliigad. Siseriiklikud liidud võivad samuti moodustada liite (artikkel 9). FIFA-sse kuuluvate siseriiklike ühenduste mängijad on amatöörid või kutselised mängijad (artikkel 61).

2 FIFA põhikirja järgi on tema eesmärk edendada jalgpalli, arendada siseriiklike liitude, konföderatsioonide, klubide ja mängijate vahelisi sõbralikke suhteid ning koostada ja kontrollida mängureeglite ja praktika huvides eeskirju ning meetodeid (artikkel 2).

3 FIFA liikmed peavad täitma FIFA põhikirja, eeskirju ja otsuseid (artikkel 4). FIFA-l on esindusorgan, täitevorgan ja haldusorgan ehk kongress, täitevkomitee ja peasekretariaat ning alalised ja *ad hoc* komisjonid (artikkel 10). Distsiplinaarkomisjon ja apellatsioonikomisjon (artikkel 43) on FIFA nn kohtuorganid. Endiselt ei ole asutatud Jalgpalli Vahekohut, mis algselt nähti ette ainsa kohustusliku organina vaidlustes, milles vaidlussumma ületas kongressi kinnitatud summa (artikkel 63). FIFA ja Rahvusvahelise Spordiarbitraaži Nõukogu vahelise lepingu järgi kasutab Jalgpalli Vahekohtu pädevust Rahvusvahelise Olümpiakomitee asutatud Spordi Vahekohus, mis on Lausanne'is (Šveits) asuv organ, kes teeb otsuseid FIFA eeskirjade, Spordi Vahekohtu koodeksi ja ka Šveitsi õiguse alusel. Kõnealuse organi otsuste peale saab esitada tühistamishagi Šveitsi föderaalkohtule (Tribunal fédéral suisse).

4 Põhikirja kohaldamiseeskiri näeb ette, et mängijate esindajatel peab olema FIFA väljastatud esindaja litsents (artikkel 16), ja volitab täitevkomiteed koostama kõnealust kutseala reguleerivad siduvad eeskirjad (artikkel 17).

5 FIFA võttis 20. mail 1994 vastu mängijate esindajate tegevust reguleeriva eeskirja, mida muudeti 11. detsembril 1995 ja mis jõustus 1. jaanuaril 1996 (edaspidi „esialgne eeskiri").

6 Esialgses eeskirjas kehtestati kõnealuse kutsealal tegutsemise tingimuseks litsents, mille väljastab isikule pädev siseriiklik liit, ja hoiti kõnealust tegevust füüsilisele isikule (artiklid 1 ja 2). Litsentsi saamisele eelnev menetlus nägi ette vestluse, mille eesmärk oli välja selgitada kandidaadi teadmised, eelkõige õiguse ja spordi valdkonnas (artiklid 6, 7 ja 8). Kandidaat pidi arvestama ka teatavaid kokkusobimatusi ja moraalinõudeid, näiteks seda, et teda ei oleks karistatud kuritegude eest (artiklid 2, 3 ja 4). Lisaks tuli tal esitada 200 000 Šveitsi frangi suurune pangagarantii (artikkel 9). Mängija esindaja ja mängija suhted tuli reguleerida lepinguga, mille kestus oli maksimaalselt kaks aastat ja mida oli võimalik pikendada (artikkel 12).

7 Eeskirja rikkumise eest nähti esindajale, mängijale või klubile ette karistused. Esindaja karistused olid noomitus, märkus või hoiatus, kindlaks määramata suurusega trahv ja litsentsi äravõtmine (artikkel 14). Mängijatele sai määrata kuni 50 000 Šveitsi frangi ja klubidele kuni 100 000 Šveitsi frangi suuruse trahvi. Mängijate suhtes sai kohaldada ka distsiplinaarset mängukeeldu (maksimaalselt 12 kuud). Ka klubide suhtes sai kohaldada mängukeeldu või mängija ülemineku keeldu (artiklid 16 ja 18). Mängija seisundit käsitlev komisjon (*commission du statut du joueur*) määrati FIFA järelevalve- ja otsustamisorganiks (artikkel 20).

8 L. Piau esitas 23. märtsil 1998 komisjonile kaebuse, milles ta vaidlustas eespool nimetatud esialgse eeskirja. Ta heitis ette esiteks seda, et kõnealune eeskiri oli ühelt poolt vastuolus „EÜ asutamislepingu teenuste osutamise vabaduse artikliga [49] ja sellele järgnevate artiklitega" seetõttu, et selles piiratakse kutsealal tegutsema

hakkamist läbipaistmatu eksamimenetlusega ja nõutakse pangagarantiid, ning teisalt, et selles sätestatakse järelevalve ja karistused. Teiseks leidis ta, et eeskiri võis põhjustada liikmesriikide kodanike diskrimineerimist. Kolmandaks heitis ta eeskirjale ette seda, et see ei sisaldanud õiguskaitse- või edasikaebevahendeid otsuste ja kohaldatavate karistuste peale.

9 Multiplayers International Denmark oli varem ehk 20. veebruaril 1996 esitanud komisjonile kaebuse, milles ta vaidlustas sama eeskirja vastavuse EÜ artiklitele 81 ja 82. Peale selle teavitati komisjoni avaldustest, mille olid esitanud mõned Saksamaa ja Prantsusmaa kodanikud Euroopa Parlamendile ja mille Euroopa Parlament tunnistas vastuvõetavaks vastavalt 29. oktoobril 1996 ja 9. märtsil 1998 ning mis samuti puudutasid kõnealust eeskirja.

10 Komisjon algatas nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17 esimene määrus asutamislepingu artiklite [81] ja [82] rakendamise kohta (EÜT 1962, 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3) alusel menetluse ja saatis FIFA-le 19. oktoobril 1999 vastuväiteteatise. Vastuväiteteatises märgiti, et [esialgne] eeskiri oli EÜ artiklis 81 sätestatud ettevõtjate ühenduse otsus, ja seati kahtluse alla, kas asutamislepingu sätetega on kooskõlas kõnealuses eeskirjas sisalduvad piirangud, mis puudutavad litsentsi kohustuslikkust, juriidilistele isikutele litsentsi väljastamata jätmist, litsentseerimata esindaja kasutamise keelamist klubidel ja mängijatel, pangagarantii nõuet ning karistusi.

11 FIFA vaidlustas vastuväiteteatisele 4. jaanuaril 2000 saadetud vastuses eespool nimetatud eeskirja liigitamise ettevõtjate ühenduse otsuseks. Ta põhjendas eeskirjas sisalduvaid piiranguid murega moraali ja kutsealase pädevuse pärast ning väitis, et eeskirja suhtes sai kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit.

12 Komisjoni ruumides toimus 24. veebruaril 2000 ärakuulamine, milles osalesid L. Piau ja FIFA esindajad ning rahvusvahelise kutseliste mängijate ametiühingu FIFPro esindajad, kes selgitasid mängijate huve esindajate tegevust reguleeriva eeskirja suhtes.

13 Pärast komisjoni läbiviidud haldusmenetlust võttis FIFA 10. detsembril 2000 vastu mängijate esindajate tegevust reguleeriva uue eeskirja, mis jõustus 1. märtsil 2001 ja mida muudeti uuesti 3. aprillil 2002.

14 FIFA uues eeskirjas (edaspidi „muudetud eeskiri") säilis kohustus omada pädeva siseriikliku liidu tähtajatult väljastatud litsentsi, et tegutseda mängija esindajana, kelleks võib endiselt olla vaid füüsiline isik (artiklid 1, 2 ja 10). Kandidaadil, kes peab olema „laitmatu mainega" (artikkel 2), tuleb sooritada kirjalik eksam (artiklid 4 ja 5). Eksam seisneb valiktestis, mille eesmärk on välja selgitada kandidaadi õigus- ja spordialased teadmised (A lisa). Esindajal tuleb hankida ka ametikindlustuspoliis või selle puudumisel esitada 100 000 Šveitsi frangi suurune pangagarantii (artiklid 6 ja 7).

15 Esindaja ja mängija suhted tuleb reguleerida lepinguga, mille kestus on maksimaalselt kaks aastat ja mida on võimalik pikendada. Lepingus tuleb ette näha esindaja palk, mis arvutatakse mängija bruto põhipalga alusel ja moodustab 5% kõnealusest palgast, kui pooled ei lepi kokku teisiti. Lepingu koopia saadetakse siseriiklikule liidule, mille lepinguregister tuleb teha FIFA-le kättesaadavaks (artikkel 12). Mängijate esindajatel, kellel on litsents, tuleb täita muu hulgas FIFA põhikirja ja eeskirju ning hoiduda üle meelitamast mängijat, kellel on kehtiv leping mõne klubiga (artikkel 14).

16 Eeskiri kehtestab klubide, mängijate ja esindajate suhtes karistuste korra. Kõnealuste reeglite täitmata jätmisel võidakse kõiki eespool nimetatuid karistada noomituse, märkuse või hoiatuse ning trahviga (artiklid 15, 17 ja 19). Mängijate esindajale saab määrata litsentsi peatamise või äravõtmise (artikkel 15). Mängijatele saab määrata maksimaalselt 12-kuulise mängukeelu (artikkel 17). Ka klubide suhtes saab kohaldada keeldu või mängija ülemineku keeldu vähemalt kolmeks kuuks (artikkel 19). Trahve saab määrata mängijate esindajatele, mängijatele ja klubidele. Sarnaselt esialgse määrusega ei ole mängijate esindajate puhul täpsustatud trahvide suurust, samas kui mängijate puhul on sätestatud 10 000 Šveitsi frangi ja klubide puhul 20 000 Šveitsi frangi suurune miinimumsumma (artiklid 15, 17 ja 19). Kõik karistused on kumulatiivsed (artiklid 15, 17 ja 19). Vaidlusi lahendab pädev siseriiklik liit või mängija seisundit käsitlev komisjon (artikkel 22). Üleminekumeetmed võimaldavad varasema eeskirja alusel väljastatud litsentsi tunnistada kehtivaks (artikkel 23). Kutse-eetika koodeks ja esindaja tüüpleping on samuti lisatud muudetud eeskirjale (vastavalt B ja C lisa).

17 3. aprillil 2002 tehtud muudatustes täpsustati, et Euroopa Liidu või Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) kodanikud saadavad litsentsitaotluse oma kodu- või elukohariigi siseriiklikule liidule ilma elamise kestust puudutavate tingimusteta ja et nad saavad hankida nõutava kindlustuse mis tahes Euroopa Liidu või EMP riigist.

18 Euroopa Parlament tunnistas 9. juulil ja 10. juulil 2001 lõppenuks asjad, mis olid algatatud eespool punktis 9 nimetatud avalduste alusel.

19 Komisjon saatis 3. augustil 2001 L. Piaule kirja komisjoni 22. detsembri 1998. aasta määruse (EÜ) nr 2842/98 poolte ärakuulamise kohta teatavates EÜ asutamislepingu artiklite [81] ja [82] alusel algatatud menetlustes (EÜT L 354, lk 18; ELT eriväljaanne 07/04, lk 204) artikli 6 alusel. Kõnealuses kirjas märkis komisjon, et tema sekkumine FIFA tegevusse tõi kaasa mängijate esindajate tegevust reguleerivas eeskirjas sisalduvate põhiliste piirangute kõrvaldamise ja et menetluse jätkamiseks puudus ühendusel huvi.

20 Komisjon saatis 12. novembril 2001 Multiplayers International Denmarkile samasuguse kirja, millele kaebuse esitaja ei vastanud.

21 L. Piau märkis eespool punktis 19 nimetatud 3. augusti 2001. aasta kirjale 28. septembril 2001 antud vastuses, et ta jäi oma kaebuse juurde. Ta leidis, et muudetud eeskiri rikub endiselt EÜ artikli 81 lõiget 1 selles osas, kus küsimus on eksamis ja ametikindlustuses, ning et kehtestati uued piirangud kutse-eetika ja tüüplepingu vormis ning palga määramise osas. Kõnealused piirangud ei saa olla kaebuse esitaja sõnul erand EÜ artikli 81 lõike 3 alusel. Lisaks sellele märkis L. Piau, et komisjon ei olnud uurinud kõnealust eeskirja EÜ artikli 82 alusel.

22 Komisjon lükkas L. Piau kaebuse tagasi 15. aprilli 2002. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus"). Komisjon märkis otsuses, et menetluse jätkamiseks puudub ühendusel piisav huvi, sest kaebuse esemeks olnud olulisimad piiravad sätted on tühistatud — litsentsi kohustuslikkust saab aga põhjendada — ja alles jäänud piirangute suhtes saab kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit ning EÜ artikkel 82 ei ole käesolevas asjas kohaldatav.

Menetlus ja poolte nõuded

23 L. Piau esitas käesoleva hagi 14. juunil 2002 esitatud hagiavaldusega.

24 5. novembril 2002 taotles FIFA menetlusse astumist komisjoni nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu esimese koja esimees andis 5. detsembri 2002. aasta määrusega loa menetlusse astumiseks.

25 Esimese Astme Kohtu 2. juuli 2003. aasta otsusega määrati ettekandja-kohtunik alates 1. oktoobrist 2003 neljanda koja koosseisu, millele käesolev kohtuasi seetõttu suunati.

26 Esimese Astme Kohus esitas 11. märtsil 2004 teavitatud menetlust korraldava meetme raames komisjonile ja FIFA-le küsimusi ametikindlustuse, mängijate esindajate palga ja muudetud eeskirjaga ette nähtud õiguskaitsevahendite kohta ning esitas L. Piaule küsimuse tema toimingute kohta mängijate esindajana tegutsemiseks.

27 FIFA, komisjon ja L. Piau vastasid Esimese Astme Kohtu küsimustele 1. aprillil, 2. aprillil ja 5. aprillil 2004 saabunud kirjas.

28 Poolte ja menetlusse astuja avaldused ning vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 22. aprillil 2004 peetud kohtuistungil.

29 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

30 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

31 FIFA palub Esimese Astme Kohtul:

— tunnistada hagi vastuvõetamatuks ja igal juhul põhjendamatuks;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Vastuvõetavus

Poolte argumendid

32 FIFA kahtleb hagi vastuvõetavuses. Ta leiab, et hagejal ei ole esiteks õiguskaitse vajadust, sest ta ei ole kunagi astunud ametlikke samme, et tegutseda mängijate esindajana, ja teiseks seetõttu, et tema olukorras kohaldatav Prantsuse õigus on FIFA eeskirjast rangem.

33 Komisjon märgib, et ta ei esitanud hagi suhtes vastuvõetamatuse vastuväidet, sest ta leidis, et L. Piau oli seotud jalgpallimaailmaga ja soovis tegutseda mängijate esindajana.

34 L. Piau märgib, et tema hagi komisjoni otsuse peale, millega lükati tagasi tema kaebus, on vastuvõetav. Ta väidab, et ta soovib tegutseda mängijate esindajana alates 1997. aastast ning et FIFA eeskiri ja Prantsuse õigus on omavahel vastuolus.

Esimese Astme Kohtu hinnang

35 Komisjon ei ole esitanud vastuvõetamatuse vastuväidet. Menetlusse astumise avaldus saab piirduda üksnes ühe poole nõuete toetamisega (Euroopa Kohtu põhikirja artikli 40 viimane lõik, mida kõnealuse põhikirja artikli 53 alusel kohaldatakse Esimese Astme Kohtule).

36 Seetõttu puudub FIFA-l õigus esitada vastuvõetamatuse vastuväidet, mida ei ole esitanud see pool, kelle nõuete toetuseks lubati tal menetlusse astuda. Esimese Astme Kohus ei pea selle kohta esitatud väiteid seega kontrollima (Euroopa Kohtu 24. märtsi 1993. aasta otsus kohtuasjas C-313/90: CIRFS jt *v.* komisjon, EKL 1993, lk I-1125, punkt 22).

37 Sellegipoolest võib Esimese Astme Kohus kodukorra artikli 113 alusel analüüsida igal hetkel omal algatusel seda, kas esineb asja läbivaatamist takistavaid asjaolusid, sh neid, millele on osutanud menetlusse astujad (Esimese Astme Kohtu 24. oktoobri 1997. aasta otsus kohtuasjas T-239/94: EISA *v.* komisjon, EKL 1997, lk II-1839, punkt 26).

38 On kindel, et L. Piau on komisjoni sellise otsuse adressaat, millega otsustati lõplikult lõpetada määruse nr 17 alusel algatatud menetlus, ja et ta on esitanud kõnealuse otsuse peale nõuetekohase hagi. Sellise menetluse jätkamisest keeldumine ja kaebuse tagasi lükkamine kahjustavad kaebuse esitajat, kellel peavad väljakujunenud kohtupraktika järgi olema õiguskaitsevahendid oma õigustatud huvide kaitsmiseks (Euroopa Kohtu 25. oktoobri 1977. aasta otsus kohtuasjas 26/76: Metro *v.* komisjon, EKL 1977, lk 1875, punkt 13, ja Esimese Astme Kohtu 18. mai 1994. aasta otsus kohtuasjas T-37/92: BEUC ja NCC *v.* komisjon, EKL 1994, lk II-285, punkt 36). Samuti on Euroopa Kohus sedastanud, et sellisel kolmandal ettevõtjal, kellel komisjon on leidnud olevat õigustatud huvi esitada märkusi määruse nr 17 kohaldamismenetluses, on õigus esitada hagi (eespool viidatud kohtuotsus Metro *v.* komisjon, punktid 6, 7 ja 11–13).

Põhiküsimus

1. *Kaebuse käsitlemine*

Poolte argumendid

39 Kõigepealt väidab L. Piau, et komisjon on rikkunud kohustusi, mis on talle pandud määruse nr 17 artikli 3 alusel esitatud kaebuse käsitlemisel. Kuigi FIFA ei teatanud komisjonile esialgsest eeskirjast, hoidus komisjon seisukoha võtmisest etteheidetud rikkumise suhtes ja oletas võimalikku erandit kõnealuse eeskirja puhul. Tema tegevus oli vastuolus nii hea usu põhimõttega, mis peab reguleerima kodanike ja ühenduse suhteid, kui ka õiguskindluse põhimõttega.

40 Teiseks väidab hageja, et komisjon ei uurinud ega põhjendanud vaidlustatud otsust EÜ artikli 82 suhtes, kuigi tema kaebus puudutas ka seda artiklit, nagu nähtub tema sõnul muu hulgas hageja ja komisjoni 31. jaanuaril ja 30. märtsil 2001 vahetatud kirjadest. Uurimine ei hõlmanud EÜ artiklit 82, mida ei mainitud vastuväiteteatises. Komisjon on L. Piau sõnul seetõttu kuritarvitanud tema õiguspärast ootust, kui ta jättis tema kaebuse selles osas uurimata.

41 Kõigepealt leiab komisjon, et teatamata jätmine ei tähenda, et teatamata jäänud meede oleks vastuolus ühenduse õigusega.

42 Teiseks väidab kostja, et ta ei olnud kohustatud uurima ja põhjendama otsust EÜ artikli 82 suhtes, mida ei mainitud kaebuses, kuid millele hageja viitas hilinenult (28. septembril 2001), sest ühestki asjaolust ei nähtunud, et seda sätet oleks rikutud.

43 FIFA leiab, et vaidlustatud otsust ei pea põhjendama EÜ artikli 82 suhtes, mida kaebus ei puudutanud ja millele hageja viitas hilinenult. Tema sõnul on komisjon, kes võis kaebuse tagasi lükata üksnes ühenduse huvi puudumise tõttu, igal juhul põhjendanud vaidlustatud otsust EÜ artikli 82 suhtes piisavalt.

Esimese Astme Kohtu hinnang

44 Esiteks tuleb seoses küsimusega kaebuse käsitlemisest määruse nr 17 alusel meelde tuletada, et komisjonil on selles valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus (Euroopa Kohtu 4. märtsi 1999. aasta otsus kohtuasjas C-119/97 P: Ufex jt *v.* komisjon, EKL 1999, lk I-1341, punktid 88 ja 89).

45 Käesolevas asjas esitas L. Piau 23. märtsil 1998 mängijate esindajate tegevust reguleerivat FIFA eeskirja puudutava kaebuse, mis oli koostatud kokkuvõtlikult, mis viitas „EÜ asutamislepingu teenuste osutamise vabaduse artiklile [49] ja sellele järgnevatele artiklitele", kuid ei viidanud sellele lisaks määrusele nr 17. Komisjon, kellele oli esitatud sama eeskirja puudutav teine kaebus (vt eespool punkt 9), leidis, et esitatud faktilised asjaolud tekitavad teatavaid konkurentsiõiguse küsimusi ja et L. Piau kaebus oli koostatud määruse nr 17 artikli 3 alusel.

46 Komisjon viis seejärel läbi konkurentsieeskirjade rikkumist puudutava haldusmenetluse, korraldas uurimise ja saatis 19. oktoobril 1999 FIFA-le vastuväiteteatise ning kuulas osapooled ära 24. veebruaril 2000. Selge on see, et kõnealune menetlus viis lõpuks selleni, et FIFA võttis 10. detsembril 2000 vastu mängijate esindajate tegevust reguleeriva muudetud eeskirja. Kuna komisjoni rahuldasid kõnealusesse eeskirja FIFA tehtud muudatused, leidis komisjon, et puudus põhjus menetluse jätkamiseks, millest ta teatas L. Piaule 3. augustil 2001 määruse nr 2842/98 artikli 6 alusel saadetud kirjas, ja lükkas seejärel tema kaebuse 15. aprillil 2002 tagasi.

47 On ilmne, et menetluse seisukohast on komisjon rakendanud talle antud pädevust sel ajal kohaldatava määruse nr 17 alusel nõuetekohaselt, et uurida konkurentsi puudutavat kaebust, lähtudes selles valdkonnas talle kuuluvast kaalutlusõigusest. Seega ei ole komisjon kohustusi selles osas rikkunud. Asjaolu, et esialgsest eeskirjast ei olnud komisjonile teatatud, ei mõjuta menetluse nõuetekohasust, sest teatamata jätmine mõjutas üksnes seda, et komisjonilt võeti võimalus võtta vastu otsus eelkõige määrusest tehtava erandi kohta EÜ artikli 81 lõike 3 alusel, sest FIFA ei saatnud talle selle kohta taotlust. Lõpuks ei ole hageja esitanud tõendeid selle kohta, et komisjon ei tegutsenud tema kaebuse käsitlemisel heas usus või et ta rikkus õiguskindluse põhimõtet.

48 Teiseks, seoses kaebuse uurimisega ja vaidlustatud otsuse põhjendustega EÜ artikli 82 alusel nähtub toimikust, et 23. märtsil 1998 esitatud kaebuses ei nimetata EÜ artiklit 82. L. Piau on siiski viidanud sellele sättele 28. septembri 2001. aasta kirjas, milles ta teavitas vastuseks komisjoni määruse nr 2842/98 artikli 6 alusel koostatud teatele, et ta jääb oma kaebuse juurde. Kaebuse esitaja selgitas kirjas, et tema arvates ei toimunud uurimist EÜ artikli 82 osas, kuigi FIFA kuritarvitas enda turgu valitsevat seisundit, ja et komisjon oli 30. märtsi 2001. aasta kirjas märkinud, et tema kaebus puudutas põhiliselt EÜ artikleid 81 ja 82.

49 Hageja ei saa tugineda õiguspärase ootuse kaitsele teabe puhul, mis sisaldus komisjoni 11. novembril 1998 ja 19. juulil 1999 FIFA-le saadetud informatsiooninõuetes, milles kontrolliti EÜ artiklite 81 ja 82 võimalikku rikkumist. Sellist teavet ei saa samastada konkreetsete tagatistega, mis saaksid tekitada põhjendatud lootusi (vt näiteks Esimese Astme Kohtu 8. novembri 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-485/94, T-491/93, T-494/93 ja T-61/98: Dreyfus jt *v.* komisjon, EKL 2000, lk II-3659, punkt 85). Lisaks sellele ei ole komisjon järelikult tuvastanud 19. oktoobri 1999. aasta vastuväiteteatises EÜ artikli 82 rikkumist, vaid üksnes EÜ artikli 81 rikkumise.

50 Komisjon ei saa väita, et EÜ artikli 82 mainimine hageja poolt haldusmenetluses hilinenult vabastab komisjoni kohustusest uurida ja põhjendada vaidlustatud otsust selles osas. Nii kaua, kui haldusmenetlust ei olnud lõpetatud ja L. Piau kaebuse kohta ei olnud tehtud otsust, võis komisjon läbi viia uusi uurimisi, kui esitati uusi etteheiteid, mille asjakohasust tuli tal hinnata.

51 Seevastu, kui komisjon pärast selliste faktiliste ja õiguslike asjaolude uurimist, mis puudutavad EÜ artikli 82 kohaldamist, peab uurimise läbiviimist selles osas

ebavajalikuks või põhjendamatuks, ei ole tal selles osas uurimist vaja jätkata (Esimese Astme Kohtu 24. jaanuari 1995. aasta otsus kohtuasjas T-74/92: Ladbroke *v.* komisjon, EKL 1995, lk II-115, punkt 60).

52 Vaidlustatud otsuses märgitakse EÜ artikliga 82 seotud põhjenduses, et L. Piau kommentaarid kõnealuse sätte kohta on „ebaselged turu osas, millel FIFA-l on turgu valitsev seisund, ja väidetava kuritarvitamise osas". Selles märgitakse, et FIFA ei tegutse [mängijate] nõustamise turul, kus tegutsevad mängijate esindajad, ja järeldab, et „EÜ artikkel 82 ei ole kohaldatav käesolevas asjas nii, nagu kaebuse esitaja seda on selgitanud". Sellise teabega on komisjonil lasuv põhjendamiskohustus käesolevas asjas täidetud (eespool viidatud kohtuotsus Ladbroke *v.* komisjon, punkt 60).

53 Eespool esitatust järeldub, et L. Piau ei saa põhjendatult väita, et komisjon rikkus hageja kaebuse käsitlemisega seotud kohustusi. Järelikult tuleb hageja selle kohta esitatud väited tagasi lükata.

2. *Ühenduse huvi*

Poolte argumendid

54 L. Piau väidab, et tema kaebusega on seotud ühenduse huvi. Turg on „piiriülest laadi", esialgses eeskirjas ei ole olulisimaid piiravaid sätteid tühistatud ja muudetud eeskirja suhtes ei saa kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit.

Konkurentsivastane mõju on endiselt olemas, sest esindajad, kes on saanud litsentsi esialgse eeskirja alusel, säilitavad omandatud turuosa. Lisaks on EÜ artikkel 82 kohaldatav. L. Piaul ei ole võimalik saada piisavat kaitset siseriiklikus kohtus.

55 Esiteks väidab hageja, et komisjon on hinnanud ekslikult mängijate esindajate tegevust reguleerivat FIFA eeskirja. Kohustus järgida karistuste ähvardusel FIFA eeskirju on tema sõnul „teenuste osutamise vaba konkurentsi" ning asutamisvabaduse takistus ning muudab võimatuks kõigi selliste mängijate esindajate pääsemise turule, kellel litsents puudub. Muudetud eeskirja säte mängija esindaja palga kohta tähendab ettekirjutatud hinna kindlaksmääramist, mis piirab konkurentsi. Tüüplepingu kehtestamine rikub lepinguvabadust ja siseriiklikule liidule pandud kohustus edastada lepingu koopia FIFA-le ei taga isikuandmete kaitset. Kõnealusele eeskirjale liidetud kutse-eetika koodeks võimaldab omavoli. Muudetud eeskiri ei ole kooskõlas kutsetegevust reguleeriva Prantsuse õigusega; hageja sõnul on Prantsuse jalgpalliliit tuginenud siiski kõnealusele eeskirjale ja väljastanud litsentse siseriiklikku õigust järgimata. Muudetud eeskirjas keelatakse pöördumine ka tavalistesse kohtutesse.

56 Teiseks väidab L. Piau, et muudetud eeskirja suhtes ei saa kohaldada EÜ artikli 81 lõikel 3 põhinevat erandit, sest kõnealuse sätte kohaldamistingimused ei ole täidetud. Piirangud ei ole möödapääsmatud, kohased ega proportsionaalsed. Muudetud eeskiri kõrvaldab hoopis igasuguse konkurentsi, kui ainult FIFA-l on õigus litsentse anda. Hageja väidab, et avalikult väljaöeldud mängijate kaitsmise ja mängijate esindajate kutse-eetika parandamise eesmärgi taga on FIFA tegelik kavatsus kontrollida täielikult mängijate esindajate kutseala, rikkudes ettevõtlusvabadust ja mittediskrimineerimise põhimõtet. L. Piau väidab veel, et käesolevas asjas ei saa tugineda „spordi eripärale", mis võimaldab kõrvale kalduda ühenduse konkurentsiõigusest, sest kõnealune tegevus ei ole otseselt seotud spordiga.

57 Kolmandaks leiab L. Piau, et FIFA-l on turgu valitsev seisund „jalgpalliturul" ja et ta kuritarvitab oma turgu valitsevat seisundit mängijate esindajate teenuste naaberturul. Hageja sõnul on FIFA ettevõtjate ühendus ja muudetud eeskiri on ettevõtjate ühenduse otsus. Kui FIFA esindab kõikide ostjate huve, tegutseb ta monopsonina, ainsa ostjana, kes seab pakkumise tegijale tingimusi. Turgu valitseva seisundi kuritarvitamine on eeskirja kohustuslike sätete tagajärg. Litsentsi saanud esindajatel on kollektiivne turgu valitsev seisund, mida nad kuritarvitavad FIFA eeskirja abil. Mängijate esindajate teenuste turgu hoitakse ettevõtjate ühenduse liikmetele ja litsentsita esindajatel on turulepääs keelatud.

58 Neljandaks väidab L. Piau, et muudetud eeskiri, millega seatakse mängijate esindajate kutsealal tegutsema hakkamise tingimuseks litsentsi olemasolu, on teenuste osutamise vabaduse ning ettevõtlusvabaduse takistus. Hageja väidab, et FIFA-l puudub õigus reguleerida majandustegevust ja et komisjon on delegeerinud talle varjatult pädevuse reguleerida teenuste osutamise tegevust liikmesriikidele kuuluvat pädevust rikkudes.

59 Komisjon väidab esimese võimalusena, et puudub ühenduse huvi, mis õigustaks menetluse jätkamist; et kaebus on seetõttu õigustatult tagasi lükatud; ja et seetõttu ei ole L. Piau hagi põhjendatud. Turu „piiriülene laad" ei tähenda kindlasti seda, et tegemist on ühenduse huviga. Muudetud eeskirjaga tühistati olulised piirangud. Esialgse eeskirja võimalikku allesjäänud mõju saab pidada üleminekumeetmeks, millega tagatakse varsema korra alusel litsentsi saanud esindajate õigused. Üksnes asjaolu, et kaebuses tuuakse esile turgu valitseva seisundi väidetav kuritarvitamine, ei võimalda järeldada ühenduse huvi olemasolu. Vastupidi hageja kinnitusele puudub takistus pöörduda tavalise kohtu poole.

60 Teise võimalusena väidab komisjon esiteks, et hageja argumendid, mis põhinevad konkurentsiõigusest väljapoole jäävatel sätetel, on vastuvõetamatud või põhjendamata, sest määrusest nr 17 ega teistest õiguslikest alustest ei saa tuleneda pädevust tegutseda ettevõtjate ühenduste suhtes muude kui ühenduse konkurentsieeskirjade alusel. Lisaks leiab komisjon, et ühenduse õiguses tunnustatakse omandatud õigusi ja et hageja hirm isikuandmete kaitse kohta on alusetu. Komisjon märgib, et kuigi mängijate esindajate kutseala korraldamist ei ole ühtlustatud ühenduse tasandil, ei ole kutsealal tegutsema hakkamise tingimusi ülemaailmselt ühtselt kindlaks määrav FIFA eeskiri mängijate esindajate vaba liikumist piirav.

61 Teiseks väidab komisjon, et ta ei ole hinnanud kõnealuseid mängijate kaitse ja esindajate pädevuse tagamiseks koostatud eeskirju ekslikult. Litsentsikord kehtestab kutseala sisekorralduse puudumisel õigustatud, möödapääsmatuid ja proportsionaalseid piiranguid. Lisaks on tühistatud peamised, eelkõige kutsealal tegutsema hakkamise ja eksami läbiviimise korra piirangud. Muudetud eeskiri on proportsionaalne taotletava eesmärgi suhtes ja selles arvestatakse spordi eripära. Esindajate palka puudutav säte on üksnes teisene säte, mis jätab pooltele ulatusliku vabaduse. Tüüpleping ei piira poolte vabadust ja asjaolu, et lepingu kestus on piiratud kahe aastaga, soodustab konkurentsi. Argument, mis puudutab keeldu pöörduda tavalisesse kohtusse, ei vasta tõele. Kutse-eetika normid, mis võivad olla üldise huvi tõttu põhjendatud, on proportsionaalsed ja vastavad ühenduse konkurentsiõigusele. Eeskirja kohustuslikkus ja selles kehtestatud karistused on lahutamatu osa eeskirjade olemasolust.

62 Kolmandaks väidab komisjon, et muudetud eeskiri vastab EÜ artikli 81 lõikes 3 kehtestatud erandi andmise tingimustele. Neis sisalduvad piirangud, mida põhjendavad kutse-eetika ja professionaalsusega seotud mured, on proportsionaalsed. Konkurentsi ei ole kõrvaldatud. Eeskirja olemasolu soodustab turu paremat toimimist ja on seetõttu majandusarengu koostisosa.

63 Neljandaks väidab komisjon, et EÜ artiklit 82, mis puudutab vaid majandustegevust, ei saa kohaldada puhtalt sätestamistegevust puudutavas käesolevas asjas. FIFA-t ei saa pidada „majanduslikuks jõuks" ega monopsoniks, ning „jalgpallituru" naabertu-rul ei ole tõendatud kuritarvitust. FIFA ei esinda klubide ega mängijate majandushuve. Litsentsi saanud esindajad moodustavad nõrgalt kontsentreeritud kutseala, millel puuduvad struktuurilised seosed, ja seega ei kuritarvita nad turgu valitsevat seisundit. Komisjon väidab siiski, et FIFA on ettevõtjate ühendus ja et vaidlustatud eeskiri on ettevõtjate ühenduse otsus.

64 FIFA väidab esiteks, et komisjonil oli õigus lükata L. Piau kaebus tagasi ühenduse huvi puudumise tõttu. Eeskirjas säilinud piirangud on kvalitatiivsed. Need ei ole EÜ artikli 81 lõikes 1 keelatud piirangud ja neid saab põhjendada EÜ artikli 81 lõike 3 alusel. Väidetav püsiv konkurentsivastane mõju ei tulene kõnealusest eeskirjast, vaid esindajate tegevusest. Turu „piiriülene laad" ei mõjuta ühenduse huvi, mis kohtuasjas võib esineda.

65 Teiseks märgib FIFA, et muudetud eeskirja ei saa pidada ettevõtjate ühenduse otsuseks, sest kutselised klubid, keda saab pidada ettevõtjateks, on vaid vähemus siseriiklike liitude liikmetest, kes on rahvusvahelise organisatsiooni liikmed. FIFA vastuvõetud eeskirjad ei ole seega kutseliste klubide tahte väljendus. Muudetud eeskiri ei sisalda märkimisväärseid konkurentsipiiranguid. Litsentsi saamise kord on nüüdsest rahuldav. Ametikindlustus, mille summa määratakse kindlaks objektiivselt, on asjakohane vahend vaidluste lahendamiseks. Esindajate palka reguleerivaid sätteid ei saa samastada hindade kindlaksmääramise korraga. Tüüpleping sisaldab klassikalisi lepingusätteid ega kahjusta eraelu kaitset. Kutse-eetikat, karistusi ja vaidluste lahendamist reguleerivad eeskirja sätted ei ole vastuolus EÜ artikliga 81.

66 Kolmandaks väidab FIFA, et muudetud eeskirja suhtes saab kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit. Kõnealune eeskiri on vajalik, sest kutseala sisemine korraldus ja siseriiklik õigus puudub ning jalgpall on ülemaailmselt levinud. Eeskiri soodustab mängijate esindajate tegevuse professionaalsemaks muutumist ja nende kutse-eetikat; esindajate suurenev arv tõendab, et kõnealune eeskiri ei ole piiravat laadi.

67 Neljandaks leiab FIFA, et EÜ artikkel 82 ei ole kohaldatav ja et ta ei ole kuritarvitanud turgu valitsevat seisundit. FIFA märgib, et ta ei ole ettevõtjate ühendus, ja leiab, et käesolevas asjas käsitletava reguleeriva pädevuse teostamisel ei tegele ta majandustegevusega. FIFA selgitab, et hageja ei ole üheski haldusmenetluse etapis viidanud „jalgapalliturule" ja et asjaolu, et FIFA kasutab reguleerivat pädevust asjaomasel turul ettevõtjate suhtes, ei tähenda, et tema tegutseks kõnealusel turul, ja veel vähem seda, et tal oleks sellel turul valitsev seisund. Käesolevas asjas käsitletav nõustamisturg ei ole seotud sellise turuga, millel tegutseb FIFA. FIFA-t ei saa pidada ka monopsoniks, sest ta ei esinda klubisid ega mängijaid nende suhetes esindajatega. Litsentsi saanud esindajatel puudub ka kollektiivne turgu valitsev seisund, mida nad kuritarvitavad FIFA eeskirja abil.

Esimese Astme Kohtu hinnang

Mängijate esindajate tegevust reguleeriva FIFA eeskirja laad

68 Komisjon ei liigitanud vaidlustatud otsuses ühenduse õiguse alusel mängijate esindajate tegevust reguleeriva eeskirja laadi ega FIFA-t eeskirja koostajana, vaid kontrollis L. Piau kaebust ühenduse konkurentsiõiguse ja eelkõige EÜ artikli 81 alusel. Kõnealune säte ja komisjonile antud pädevus tagada selle järgimine

puudutavad siiski ettevõtjate või ettevõtjate ühenduste lepinguid, otsuseid ja tegevust, ja sellega seoses kohaldatakse ühenduse õigust vaid niivõrd, kuivõrd asjaomased meetmed või tegevus ja nende koostajad kuuluvad kõnealuse sätte kohaldamisalasse. Käesolevas kohtumenetluses on komisjon leidnud, et FIFA on ettevõtjate ühendus ja vaidlustatud eeskiri on ettevõtjate ühenduse otsus, ning kinnitanud seega vastuväiteteatises esitatud analüüsi, millega nõustub L. Piau, kuid millele vaidleb vastu FIFA.

69 Selles osas, kus esiteks on küsimus ettevõtjate ühenduses ja ilma, et oleks vaja võtta seisukohta menetlusse astuja selliste argumentide vastuvõetavuse kohta, mis on vastuolus poole argumentidega, kelle nõuete toetuseks ta menetlusse astus, on kindel, et FIFA liikmed on siseriiklikud liidud, mis hõlmavad klubisid, kelle jaoks jalgpalliga tegelemine on majandustegevus. Need jalgpalliklubid on seega EÜ artikli 81 tähenduses ettevõtjad, ja siseriiklikud liidud, millesse nad on koondunud, on sama sätte tähenduses ettevõtjate ühendused.

70 Asjaolu, et siseriiklikud liidud hõlmavad kõrvuti amatöörklubidega nn kutselisi klubisid, ei saa seda hinnangut küsitavaks muuta. Selles osas tuleb märkida, et see, et spordiliit või -föderatsioon liigitab sportlased või klubid ühepoolselt „amatöörideks", ei välista veel seda, et nad tegelevad EÜ artiklis 2 sätestatud majandustegevusega (vt selle kohta Euroopa Kohtu 11. aprilli 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-51/96 ja C-191/97: Deliège, EKL 2000, lk I-2549, punkt 46).

71 Lisaks tuleb siseriiklikel liitudel, kes peavad osalema vastavalt FIFA põhikirjale tema korraldatud võistlustel, maksta FIFA-le protsentuaalne osa iga rahvusvahelise mängu brutotulust, ja kuna neil on sama põhikirja alusel koos FIFA-ga kõnealuste

spordiürituste ülekande ja edastamise ainuõigused, tegelevad nad ka sellel alusel majandustegevusega (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 9. novembri 1994. aasta otsus kohtuasjas T-46/92: Scottish Football *v.* komisjon, EKL 1994, lk II-1039). Järelikult on nad EÜ artikli 81 tähenduses ettevõtjad.

72 Kuna siseriiklikud liidud on ettevõtjate ühendused ja majandustegevuse tõttu ka ettevõtjad, on FIFA siseriiklikke liite hõlmava liiduna EÜ artikli 81 tähenduses samuti ettevõtjate ühendus. Seda sätet kohaldatakse ühenduste suhtes, kui nende enda tegevus või neisse kuuluvate ettevõtjate tegevus tekitab selles sättes nimetatud mõju (Euroopa Kohtu 15. mai 1975. aasta otsus kohtuasjas 71/74: Frubo *v.* komisjon, EKL 1975, lk 563, punkt 30). Õiguslik raamistik, mille alusel võtavad ettevõtjad vastu otsuseid, ja õiguslik liigitus, mis on sellele õiguslikule raamistikule erinevates siseriiklikes õiguskordades antud, ei mõjuta ühenduse konkurentsieeskirjade kohaldatavust (Euroopa Kohtu 30. jaanuari 1985. aasta otsus kohtuasjas 123/83: BNIC, EKL 1985, lk 391, punkt 17).

73 Teiseks nähtub ettevõtjate ühenduse otsuse mõiste osas toimikust, et mängijate esindajate tegevuse eesmärk on muudetud eeskirja sõnastuse järgi „tasu eest ja regulaarselt tutvustada mängijat klubile või kahte klubi omavahel, mille eesmärk on mängija töö- või üleminekulepingu sõlmimine". Järelikult on küsimus teenuste pakkumist puudutavas majandustegevuses, mis ei kuulu spordi eripära alla selliselt, nagu seda on määratletud kohtupraktikas (Euroopa Kohtu 14. juuli 1976. aasta otsus kohtuasjas 13/76: Donà, EKL 1976, lk 1333, punktid 14 ja 15; 15. detsembri 1995. aasta otsus kohtuasjas C-415/93: Bosman, EKL 1995, lk I-4921, punkt 127; eespool viidatud kohtuotsus Deliège, punktid 64 ja 69, ja 13. aprilli 2000. aasta otsus kohtuasjas C-176/96: Lehtonen ja Castors Braine, EKL 2000, lk I-2681, punktid 53–60).

74 Esiteks on FIFA mängijate esindajate tegevust reguleeriva eeskirja võtnud vastu enda pädevuse alusel, mitte sellise normatiivse pädevuse põhjal, mille ametiasutused on talle delegeerinud sporditegevust puudutava üldise huvi tunnustatud ülesande

raames (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 19. veebruari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-309/99: Wouters jt, EKL 2002, lk I-1577, punktid 68 ja 69). See eeskiri ei ole seotud spordiühenduste sisekorraldusvabadusega (eespool viidatud kohtuotsus Bosman, punkt 81, ja eespool viidatud kohtuotsus Deliège, punkt 47).

75 Teiseks, kuna see eeskiri seob nii FIFA liikmeteks olevaid siseriiklikke liite, kellel tuleb koostada analoogilisi eeskirju, mille FIFA peab seejärel heaks kiitma, kui ka klubisid, mängijaid ja mängijate esindajaid, väljendab see FIFA tahet koordineerida oma liikmete tegevust mängijate esindajate tegevuse suhtes. Järelikult on see EÜ artikli 81 lõike 1 tähenduses ettevõtjate ühenduse otsus (Euroopa Kohtu 27. jaanuari 1987. aasta otsus kohtuasjas 45/85: Verband der Sachversicherer *v.* komisjon, EKL 1987, lk 405, punktid 29–32 ja eespool viidatud kohtuotsus Wouters jt, punkt 71), mille puhul tuleb järgida ühenduse konkurentsieeskirju, kui sellisel otsusel on ühenduses mõju.

76 Selles osas, kus on küsimus hageja poolt vaidlustatud FIFA õiguses võtta vastu selliseid eeskirju, millel puudub spordiga seotud eesmärk, kuid millega reguleeritakse kõnealusest sporditegevusest väljapoole jäävat majandustegevust ja millega mõjutatakse põhivabadusi, saab tõesti kahelda normatiivses pädevuses, mida FIFA-taoline eraõiguslik organisatsioon, mille eeskirjade peaeesmärk on jalgpalli edendamine (vt eespool punkt 2), leiab enesel olevat, lähtudes liikmesriikide sellistest ühistest põhimõtetest, millel Euroopa Liit põhineb.

77 Sellist majandustegevuse reguleerimise põhimõtet, mis ei puuduta spordi eripära ega spordiliitude sisekorraldusvabadust ja mida korraldab FIFA-taoline eraõiguslik organisatsioon, ilma et ametiasutused oleksid talle selle pädevuse delegeerinud, ei saa põhimõtteliselt pidada kokkusobivaks ühenduse õigusega eelkõige selles osas, kus küsimus on kodaniku- ja majandusvabaduste järgimises.

78 Reguleerimine, mis kujutab majandustegevuse järelevalvet ja mõjutab põhivabadusi, jääb põhimõtteliselt ametiasutuste pädevusse. Käesolevas kohtuasjas saab FIFA kasutatavat reguleerivat pädevust, kui siseriiklik õigus puudub peaaegu täielikult, kontrollida vaid seoses konkurentsieeskirjadega, mille suhtes vaidlustatud otsuse seaduslikkust tuleb hinnata, ilma et kohtulikku kontrolli saaks teostada selle õigusliku alusega seotud asjaolude üle, mis lubavad FIFA-l reguleerivat tegevust kasutada, vaatamata nende olulisusele.

79 Käesolev hagi puudutab sellise otsuse seaduslikkust, mille komisjon on vastu võtnud tulenevalt määruse nr 17 alusel esitatud kaebusest, mille käsitlemiseks ei saanud komisjon kasutada muud kui sellega seotud pädevust. Kohtulik kontroll piirdub kindlasti konkurentsieeskirjadega ja komisjoni hinnanguga selle kohta, kuidas FIFA eeskiri on konkurentsieeskirju rikkunud. Järelikult ulatub kõnealune kontroll asutamislepingu teiste sätete täitmiseni vaid niivõrd, kuivõrd nende võimaliku rikkumisega ilmneb konkurentsieeskirjade samaaegne rikkumine. Kontroll võib puudutada aluspõhimõtete võimalikku rikkumist üksnes juhul, kui see toimuks konkurentsieeskirjade rikkumisega.

Hinnang selle kohta, kas kaebus puudutab ühenduse huvi

80 Vaidlustatud otsuses lükatakse tagasi L. Piau kaebus seetõttu, et menetluse jätkamiseks puudub ühendusel huvi. Tuleb meelde tuletada, et esiteks põhineb konkurentsiõigust puudutava kaebusega seotud ühenduse huvi hinnang iga kohtuasja faktilistel ja õiguslikel asjaoludel, mis võivad märkimisväärselt varieeruda sõltuvalt kohtuasjast, mitte aga eelnevalt kindlaksmääratud kriteeriumidel, mille kohaldamine on kohustuslik (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Ufex jt *v.* komisjon, punktid 79 ja 80). Teiseks tuleb komisjonil, kelle ülesanne on valvata

EÜ artikli 85 lõike 1 alusel EÜ artiklite 81 ja 82 kohaldamist, määrata kindlaks ja rakendada ühenduse konkurentsipoliitikat, ja selleks on tal kaalutlusõigus kaebuste käsitlemisel. Kaalutlusõigus ei ole siiski piiramatu ja komisjonil tuleb igal üksikjuhul hinnata konkurentsieeskirjade rikkumiste raskust ja kestust ning seda, kui püsiv on rikkumiste mõju (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Ufex jt *v.* komisjon, punktid 88, 89, 93 ja 95).

81 Lisaks ei saa komisjonil selles valdkonnas oleva kaalutlusõiguse kasutamise kohtulik kontroll viia selleni, et Esimese Astme Kohus asendab komisjoni ühenduse huvi puudutava hinnangu enda hinnanguga, vaid kohtuliku kontrolli eesmärk on selgitada välja, et vaidlustatud otsus ei põhineks oluliselt ebaõigetel faktidel või et selles ei rikutud õigusnormi, tehtud ilmselget hindamisviga ega kuritarvitatud kaalutlusõigust (Esimese Astme Kohtu 14. veebruari 2001. aasta otsus kohtuasjas T-115/99: SEP *v.* komisjon, EKL 2001, lk II-691, punkt 34).

82 Käesolevas asjas põhineb komisjoni hinnang ühenduse huvi puudumise kohta kolmel asjaolul ehk sellel, et esialgse eeskirja kõige piiravamad sätted on tühistatud, et muudetud eeskirja suhtes saab kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit, ja et EÜ artikkel 82 ei ole kohaldatav.

— Esialgses määruses sisalduvate kõige piiravamate sätete tühistamine

83 Vaidlustatud otsuses sedastatakse kõigepealt, et 20. mail 1994 vastuvõetud eeskirjas sisalduvad olulisimad piiravad sätted tühistati 20. detsembril 2000 vastu võetud eeskirjaga. Otsuses uuritakse FIFA eeskirja sätteid viie pealkirja all, mis puudutavad

mängijate esindajate eksamit, kindlustust, kutse-eetika koodeksit, palga määramist ja tüüplepingut.

84 Esiteks märgib komisjon vaidlustatud otsuses eksami kohta, et kandidaatidel tuleb osaleda nüüdsest valikküsimustest koosneval kirjalikul eksamil, mille toimumiskord ja kuupäevad, mida täpsustatakse muudetud eeskirja lisas, on ülemaailmselt ühtsed. Komisjon märgib, et nüüdsest nähakse ette kahetasandiline apellatsioonikord ja et Euroopa Liidu kodanike osas tühistati kaheaastane elamisnõue kõnealuse eeskirja 3. aprilli 2002. aasta muudatusega. Vaidlustatud otsuses märgitakse, et litsentsi saamise tingimuseks olev laitmatu maine nõue, mida tuleb tõlgendada siseriikliku õiguse alusel, tähendab L. Piau elukohariigis Prantsusmaal, et asjaosalisel puudub kriminaalkaristus. Viimasena ei pea komisjon põhjendatuks hageja etteheiteid omavoli kohta.

85 Teiseks märgib komisjon vaidlustatud otsuses, et garantii esitamise nõue asendati ametikindlustusega, mida nõutakse kõigilt ja mille aluseks on objektiivne kriteerium mängija esindaja käibe kohta ning mille võib hankida Euroopa Liidu mis tahes liikmesriigi erinevatelt kindlustusettevõtjatelt. Selles osas tõi FIFA vastuseks eespool punktis 26 nimetatud Esimese Astme Kohtu küsimustele näiteid ametikindlustuslepingutest, mille olid mängijate esindajatele välja pakkunud Euroopa Liidus või EMP-s tegutsevad 12 kindlustusettevõtjat. Vaidlustatud otsuses märgitakse veel, et nõutav garantii, mis peab katma kõik vahendustegevusest tulenevad võimalikud riskid, ei ole ebaproportsionaalne näiteks vabade elukutsete ametikindlustusega kaetavate riskide suhtes.

86 Kolmandaks leiab komisjon vaidlustatud otsuses kutse-eetika koodeksi osas, et kõnealune muudetud eeskirja lisaks olev koodeks, mis sisaldab hea kutsealase

käitumise aluspõhimõtteid, milles viidatakse eelkõige ametialasele kohusetundele, aususele, lojaalsusele, objektiivsusele, läbipaistvusele, siirusele, õiglusele ja erapooletusele, ei pane mängijate esindajatele ebaproportsionaalseid kohustusi.

87 Neljandaks kontrollib komisjon vaidlustatud otsuses mängijate esindajate palga kindlaksmääramise osas eeskirja artiklit 12, mille alusel arvestatakse esindaja palka proportsionaalselt mängija brutopõhipalgast ja mille kohaselt on palk 5% kõnealusest palgast, kui pooled ei lepi kokku teisiti. Komisjon leiab, et kõnealuses sättes kasutatakse objektiivset ja läbipaistvat hindamiskriteeriumi (mängija brutopõhipalk) ja see on üksnes täiendav erimeelsuste lahendamise mehhanism.

88 Viiendaks märgitakse vaidlustatud otsuses, et L. Piau etteheide, mille kohaselt asjaolu, et mängija ja mängija esindaja vaheline allkirjastatud lepingu koopia tuleb saata registreerimiseks asjaomasele siseriiklikule liidule, rikub eraelu kaitset, ei ole küsimus, mida saaks käsitleda ühenduse konkurentsieeskirjadest lähtuvalt.

89 Vaidlustatud otsusest ei nähtu seega, et komisjon, kes on tähelepanelikult uurinud hageja esitatud asjaolusid, oleks jätnud täitmata eespool punktides 80 ja 81 nimetatud kohtupraktikast tulenevate kohustuste ulatust puudutavad põhimõtted.

90 Komisjon ei hinnanud ilmselgelt ekslikult eespool punktides 84–88 uuritud muudetud eeskirja sätteid, kui ta leidis, et eksami puhul on täidetud piisavad objektiivsuse ja läbipaistvuse tagatised ning et ametikindlustuse kohustus ei ole ebaproportsionaalne nõue, ja kui ta mängijate esindajate palka puudutavate sätete

osas lükkas kaudselt tagasi seisukoha, mille kohaselt konkurentsiõigusest lähtudes on tegemist kehtestatud hindade kindlaksmääramisega (Esimese Astme Kohtu 22. oktoobri 1997. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-213/95 ja T-18/96, SCK ja FNK *v.* komisjon, EKL 1997, lk II-1739, punktid 158, 159 ja 161–164).

91 L. Piau käesolevas menetluses arendatud argumendid muudetud eeskirja sisu kohta, mis puudutavad kõnealuses eeskirjas kehtestatud kohustust järgida FIFA koostatud eeskirju, tüüplepingu sisu, karistuskorda ja õiguskaitsevahendeid, ei saa muuta seda hinnangut küsitavaks.

92 Esiteks, mängijate esindajate kohustus täita FIFA eeskirju, mis puudutavad muu hulgas mängijate üleminekut, ei näi iseenesest olevat vastuolus konkurentsieeskirjadega, kuna mängijate üleminekut puudutavaid FIFA eeskirju, mis ei olnud L. Piau kaebuse esemeks, käesolevas asjas ei uurita, sest need jäävad selle esemest väljapoole. Kui hagejalt küsiti selle asjaolu kohta kohtuistungil, ei täpsustanud ta rohkem kui oma kirjalikes avaldustes, kuidas FIFA eeskirjade täitmise kohustus mõjutab konkurentsi.

93 Teiseks ei tõenda konkurentsi kahjustamist esindaja ja mängija vahelise lepingu sisu puudutavad sätted, mille järgi tuleb kirjalikus lepingus täpsustada esindaja palga määramise kriteeriumid ja viis, ja millele lisaks võib lepingu kestus olla korraga kõige rohkem kaks aastat, kuigi leping on pikendatav. Lepingu kestuse piiramine kahele aastale, mis ei takista lepingu pikendamist, näib soodustavat turu tõrgeteta toimimist ja järelikult ka konkurentsi. Kõnealuse lepingusuhte suhteliselt piirav raamistamine näib hoopis soodustavat poolte majanduslike ja õiguslike suhete kindlustamist konkurentsi kahjustamata.

94 Kolmandaks tundub olevat vastuvõetav eespool punktis 16 lühidalt esitatud karistuskord niivõrd, kuivõrd see võib mõjutada konkurentsieeskirju. Muudetud eeskirjast nähtub, et esindajate, mängijate ja klubide suhtes kohaldatavad karistused on noomitus, märkus või hoiatus; esindajatele saab määrata litsentsi peatamise või litsentsi äravõtmise, mängijatele maksimaalselt 12-kuulise mängukeelu ja klubidele vähemalt kolmekuulise ülemineku peatamise või keelu, mida ei saa ametialaste karistuste korra jaoks pidada ilmselgelt ülemääraseks. Lisaks on mängijatele ja klubidele määratavate trahvide suurust vähendatud võrreldes esialgses eeskirjas ette nähtud trahvidega. L. Piau ei ole esitanud ka ühtegi asjaolu, mis tõendaks, et kõnealust eeskirja kohaldatakse meelevaldselt ja diskrimineerivalt ning samal ajal konkurentsi kahjustavalt.

95 Neljandaks, seoses võimalusega saada õiguskaitset tavalises kohtus, ja kui oletada, et muudetud eeskiri võiks selles osas mõjutada konkurentsieeskirju, nähtub FIFA ja komisjoni antud vastustest Esimese Astme Kohtu eespool nimetatud (vt eespool punkt 26) küsimustele, et vaatamata siseriiklike ühenduste või mängija seisundit käsitleva komisjoni — kes on pädev mängijate esindajate suhtes — otsuste peale kaebuste esitamise korrale Spordi Vahekohtus, võivad asjaosalised pöörduda alati tavalise kohtu poole, viidates õigustele, mis neil on siseriikliku õiguse või ühenduse õiguse alusel, millele lisaks saab Spordi Vahekohtu otsuste peale esitada tühistamishagi Šveitsi föderaalkohtule. Hageja, kes on kohtuistungil viidanud siseriiklikus kohtumenetluses esinevatele raskustele ja aeglusele, ei ole siiski tõendanud, et ta jäeti tavalises kohtus ilma kõigist õiguskaitsevahenditest, või ennekõike seda, et konkurentsi oleks sellega kahjustatud.

96 Eespool esitatust järeldub, et konkurentsiõigusel põhinevad L. Piau argumendid ja väited ei saa muuta küsitavaks järeldust, mille kohaselt komisjon on õigesti leidnud, et kõnealuses eeskirjas sisalduvad olulisimad piirangud on tühistatud. Järelikult tuleb hageja selle kohta esitatud argumendid tagasi lükata.

97 Tagasi tuleb lükata ka need hageja väited ja argumendid, mis ei ole seotud konkurentsiõigusega, sest neist ei nähtu konkurentsieeskirjade rikkumist. L. Piau ei ole tõendanud, et tema väited ja argumendid, mis puudutavad lepinguvabaduse rikkumist, FIFA eeskirjade vastuolu Prantsuse õigusega ja isikuandmete kaitse rikkumist, viitavad konkurentsieeskirjade rikkumisele. Tema väited ja argumendid, mida ei ole kinnitatud ka tõenditega, tuleb seega konkurentsialases vaidluses ainetutena tagasi lükata.

98 Samuti ei saa nõustuda L. Piau argumendiga, mille kohaselt konkurentsivastane mõju säilib seetõttu, et esialgse eeskirja alusel litsentsi saanud esindajatel jääb litsents alles. Esiteks ei ole hageja tõendanud, et see asjaolu iseenesest põhjustaks konkurentsivastast mõju. Teiseks on õiguskindluse põhimõttega vastuolus see, et seatakse kahtluse alla õiguslik seisund, mille puhul ei ole tõendatud, et see oleks omandatud õigusvastaselt (vt analoogia alusel Esimese Astme Kohtu 30. novembri 1994. aasta otsus kohtuasjas T-498/93: Dornonville de la Cour *v.* komisjon, EKL AT 1994, lk I-A-257 ja II-813, punktid 46–49 ja 58). Lisaks sellele, nagu Euroopa Kohus on sedastanud diplomite tunnustamise ülemineku meetmete kohta, mida puudutavat kohtupraktikat tuleb kohaldada käesolevas asjas, on sellistel juhtudel lubatud omandatud õigused säilitada (Euroopa Kohtu 9. augusti 1994. aasta otsus kohtuasjas C-447/93: Dreessen, EKL 1994, lk I-4087, punkt 10 ja 16. oktoobri 1997. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-69/96–C-79/96: Garofalo jt, EKL 1997, lk I-5603, punktid 29–33).

99 Kõigest eespool toodust järeldub, et komisjon ei ole teinud ilmselget viga, kui ta hindas asjaomase eeskirja sätteid ja esialgse eeskirja konkurentsivastase mõju väidetavat püsivust, mis oli L. Piau esialgse kaebuse esemeks. Hageja ei ole seega põhjendatult väitnud, et esialgses eeskirjas sisalduvaid kõige piiravamaid sätteid ei ole tühistatud ja et konkurentsivastane mõju on säilinud seetõttu, et need jäid muudetud eeskirjas alles.

— EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandi kohaldamine muudetud eeskirja suhtes

100 Komisjon leiab vaidlustatud otsuses, et litsentsi kohustuslikkust on võimalik põhjendada ja et muudetud eeskirjade suhtes saab kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit. Ta märgib, et litsentsikorraga, milles kehtestatakse pigem kvalitatiivseid kui kvantitatiivseid piiranguid, üritatakse kaitsta mängijaid ja klubisid ning võtta arvesse halvasti läbiräägitud üleminekust tekkida võivaid riske eelkõige mängijatele, kelle karjäär on lühike. Ta leiab, et kuna praegu ei ole mängijate esindaja kutseala sisemiselt korraldatud ja puuduvad üldised siseriiklikud õigusnormid, on litsentsikorraga lahutamatult seotud piirang proportsionaalne ja möödapääsmatu.

101 FIFA poolt mängijate esindajate kutsealal tegutsemise eelduseks kehtestatud litsents iseenesest on selle majandustegevusega tegelema hakkamise takistus ja mõjutab seega kindlasti konkurentsi. Järelikult saab seda lubada vaid siis, kui EÜ artikli 81 lõikes 3 nimetatud tingimused on täidetud nii, et muudetud eeskirja suhtes saab kohaldada sellel sättel põhinevat erandit, kui on tõendatud, et litsentsipõhimõte soodustab majandusarengu edendamist, et sellega jäetakse kasutajatele õiglane osa saadavast kasust, et sellega kehtestatakse vaid piiranguid, mis on möödapääsmatud nende eesmärkide saavutamiseks ja et sellega ei kõrvaldata konkurentsi.

102 Eeskirja vastuvõtmise ja käsitletava korra keskmes oleva kohustusliku litsentsi põhimõtte põhjendamiseks on viidatud paljudele erinevatele õiguslikele ja faktilistele asjaoludele. Kõigepealt näib, et ühenduses on vaid Prantsusmaa vastu võtnud spordiesindaja ametit reguleerivad õigusnormid. Lisaks on kindel, et mängijate esindaja kutseala ei ole tänapäeval sisemiselt korraldatud. Samuti on kindel, et mängijate esindajate teatav tegevus võis minevikus põhjustada majanduslikku või ametialast kahju mängijatele ja klubidele. FIFA on selgitanud, et kõnealuse eeskirja

vastuvõtmisel oli kaks eesmärki ehk mängijate esindajate tegevuse professionaalsemaks muutmine ja kutse-eetika parandamine kaitsmaks mängijaid, kelle karjäär on lühike.

103 Vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei kõrvalda litsentsikord konkurentsi. Selle korra tulemuseks näib olevat pigem kvalitatiivne valik, et täita mängijate esindajate kutseala professionaalsemaks muutmise eesmärki, kui et sellel tegutsema hakkamise kvantitatiivne piirang. FIFA poolt kohtuistungil esitatud arvandmed kinnitavad hoopis seda, et kõnealusel kutsealal tegutsejate arv on kasvanud. FIFA märkis, millele ei ole keegi vastu vaielnud, et kui ta luges 1996. aastal ehk esialgse eeskirja jõustumisel mängijate esindajate arvuks 214, hindas ta 2003. aasta alguses nende arvuks 1500, millele lisaks oli 300 kandidaati sooritanud kõnealuse aasta märtsis ja septembris korraldatud eksami.

104 Kui arvestada eespool punktides 102 ja 103 nimetatud asjaolusid ja mängijate esindajate kutsealal tegutsemise praegusi tingimusi, mida iseloomustab asjaolu, et siseriiklik õigus üldjoontes peaaegu puudub ja esindajad ei ole kollektiivselt organiseerunud, ei teinud komisjon ilmselget hindamisviga, kui ta järeldas, et litsentsi kohustuslikkusest tulenevate piirangute suhtes saab kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit, ja jättis endale õigustatult õiguse vaadata kõnealune eeskiri uuesti läbi. L. Piau selle kohta esitatud argumendid tuleb järelikult tagasi lükata.

105 Samuti tuleb ainetuna tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt spordi eripärale ei saa viidata konkurentsieeskirjadest tehtava erandi põhjendamiseks. Vaidlustatud otsus ei põhine sellisel erandil ja uurib mängijate esindajate tegevust majandustegevusena, väitmata, et tuleks nõustuda selle kuulumisega spordi eripära alla, kuhu see tegelikult ei kuulu.

106 Samuti tuleb tagasi lükata L. Piau argumendid, et ettevõtlusvabadust ja teenuste osutamise vabadust on rikutud, sest hageja ei ole tõendanud, et tema esitatud argumentidest nähtuks konkurentsieeskirjade rikkumine, mis takistab võimalust kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit muudetud eeskirja suhtes.

— EÜ artikli 82 kohaldamatus

107 Vaidlustatud otsuses märgitakse, et EÜ artikkel 82 ei ole käesolevas asjas kohaldatav nii, nagu hageja on seda selgitanud, sest FIFA ei tegutse mängijate nõustamise turul.

108 EÜ artikli 82 alusel on ühisturul või selle olulises osas turgu valitseva seisundi kuritarvitamine ühe või mitme ettevõtja poolt keelatud.

109 Kõnealune säte puudutab ühe või mitme ettevõtja käitumist, kes kuritarvitavad majanduslikku võimu ja takistavad asjaomasel turul tõhusa konkurentsi säilimist, mis annab kõnealusele ettevõtjale võimaluse käituda märkimisväärses ulatuses sõltumatult oma konkurentidest, klientidest ja lõpuks tarbijatest (Euroopa Kohtu 16. märtsi 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-395/96 P ja C-396/96 P: Compagnie maritime belge transports jt *v.* komisjon, EKL 2000, lk I-1365, punkt 34).

110 EÜ artiklis 82 sisalduv väljend „mitu ettevõtjat" tähendab, et kahel või rohkem kui kahel õiguslikult üksteisest sõltumatul majandusüksusel võib olla turgu valitsev seisund, tingimusel et majanduslikust seisukohast esinevad või tegutsevad nad teataval turul ühiselt kollektiivse üksusena (vt eespool viidatud kohtuotsus Compagnie maritime belge transports jt *v.* komisjon, punkt 36).

111 Kollektiivse turgu valitseva seisundi olemasolu sedastamine eeldab seega kolme tingimuse samaaegset täitumist: esiteks peab turgu valitseva seisundiga oligopoli igal liikmel olema võimalik teada saada, kuidas käituvad teised liikmed, et saaks kontrollida, kas nad järgivad sama tegevusliini või mitte; teiseks peab vaikiv koostöö kestma teatava aja ehk peab olema ahvatlus ühisest tegevusliinist turul mitte kõrvale kalduda; kolmandaks ei muuda olemasolevate ja potentsiaalsete konkurentide ning tarbijate prognoositav reaktsioon küsitavaks ühisest tegevusliinist oodatavaid tulemusi (Esimese Astme Kohtu 6. juuni 2002. aasta otsus kohtuasjas T-342/99: Airtours *v.* komisjon, EKL 2002, lk II-2585, punkt 62, ja 8. juuli 2003. aasta otsus kohtuasjas T-374/00: Verband der freien Rohrwerke jt *v.* komisjon, EKL 2003, lk II-2275, punkt 121).

112 Käesolevas asjas käsitletava eeskirjaga puudutatud turg on teenuste osutamise turg, kus ostjateks on mängijad ja klubid ning müüjateks mängijate esindajad. Kõnealusel turul saab FIFA-t, kelle kohta on eespool (punktid 69–72) sedastatud, et ta moodustab ettevõtjate teise tasandi ühenduse ehk klubide käepikenduse, pidada tegutsevaks jalgpalliklubide nimel.

113 FIFA mängijate esindajate tegevust reguleeriva eeskirjalaadse otsuse tagajärg võib selle rakendamisel olla, et asjaomasel turul tegutsevad ettevõtjad ehk klubid on oma käitumisega kindlal turul seotud niiviisi, et nad esinevad sellel turul kollektiivse üksusena oma konkurentide, kaubanduspartnerite ja tarbijate suhtes (eespool viidatud kohtuotsus Compagnie maritime belge transports jt, punkt 44).

114 Kuna eeskiri on kohustuslik FIFA liikmeteks olevatele siseriiklikele liitudele ja neisse kuuluvatele klubidele, tundub kõnealuste organite käitumine olevat püsivalt seotud eeskirjadega, millega nad nõustuvad ja mida teistel ettevõtjatel (mängijad ja mängijate esindajad) tuleb täita karistuse ähvardusel, mis võib põhjustada nende ja eriti mängijate esindajate turult kõrvaldamise. Eespool punktides 110 ja 111 viidatud kohtupraktika tähenduses on selline olukord iseloomulik klubide kollektiivsele turgu valitsevale seisundile mängijate esindajate teenuste turul, sest klubid kehtestavad eeskirjade alusel, millega nad on liitunud, tingimused, mille alusel kõnealuseid teenuseid pakutakse.

115 Tundub kunstlik väita, et FIFA-l, kelle puhul on kindlaks tehtud, et tal on juhtimisvõim jalgpallispordi ja sellega seotud majandustegevuse üle, nagu käesolevas asjas mängijate esindajate tegevus, puudub kollektiivne turgu valitsev seisund mängijate esindajate teenuste osutamise turul põhjusel, et ta ei tegutse sellel turul.

116 EÜ artikli 82 kohaldamise seisukohalt ei ole tähtsust asjaolul, et FIFA ise ei ole ettevõtja, kes ostab mängijate esindajate pakutavaid teenuseid kõnealusel turul, ja et tema seotus tuleneb reguleerivast tegevusest, mistõttu tal on õigus tegutseda mängijate esindajate majandustegevuse suhtes, sest FIFA on käepikendus siseriiklikele liitudele ja klubidele, kes on mängijate esindajate teenuste tegelikud ostjad ja järelikult tegutseb ta kõnealusel turul liikmete vahendusel.

117 Seevastu seoses väidetava turgu valitseva seisundi kuritarvitamisega järeldub eespool esitatud muudetud eeskirja ja selle suhtes EÜ artikli 81 lõike 3 alusel kohaldatava erandi analüüsist, et selline kuritarvitus ei ole tõendatud. On tuvastatud, et kõnealune eeskiri ei pane mängijate esindajate tegevusele kvantitatiivseid piiranguid, mis kahjustavad konkurentsi, vaid kvalitatiivseid piiranguid, mis võivad olla selle

hetke olukorras põhjendatud. Väidetav turgu valitseva seisundi kuritarvitamine, mis tuleneb hageja sõnul eeskirja sätetest, ei ole seega tõendatud ja hageja selle kohta esitatud argument tuleb tagasi lükata.

118 Viimasena tuleb tagasi lükata ka L. Piau argument selle kohta, et litsentsi saanud mängijate esindajad kuritarvitavad EÜ artikli 82 tähenduses kollektiivset turgu valitsevat seisundit, sest L. Piau ei ole tõendanud kõnealuste esindajate vahelisi struktuurilisi seoseid. Sama litsentsi valdamine, sama tüüplepingu kasutamine ja asjaolu, et esindajate palk määratakse samadel alustel, ei tõenda litsentsi saanud esindajate turgu valitseva seisundi olemasolu, ja hageja ei ole tõendanud, et asjaosalised oleksid võtnud omaks sama käitumisviisi või et nad varjatult turgu jagaksid.

119 Järelikult, isegi kui komisjon on ekslikult järeldanud, et FIFA-l puudub turgu valitsev seisund mängijate esindajate teenuste osutamise turul, viivad muud vaidlustatud otsuses sisalduvad järeldused, mille kohaselt käsitletavas eeskirjas sisalduvad kõige piiravamad sätted on tühistatud ja litsentsikorra suhtes saab kohaldada EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud erandit, seega järelduseni, et EÜ artiklit 82 ei ole rikutud ja et hageja argument selle kohta tuleb tagasi lükata. Seega, vaatamata õigusnormi rikkumisele, mille komisjon on toime pannud, kui ta järeldas, et EÜ artikkel 82 ei ole kohaldatav, ei oleks selle kohaldamine saanud kindlasti viia turgu valitseva seisundi kuritarvitamise sedastamiseni teiste järelduste tõttu, milleni oli eeskirja uurimise põhjal õigesti jõutud. Seega ei mõjuta kaebuse tagasilükkamise seaduslikkust asjaolu, et tagasilükkamine toimus põhjusel, et ühendusel puudub huvi menetluse jätkamiseks.

120 Kõigest eespool toodust järeldub, et komisjon ei teinud ilmselget hindamisviga, kui ta otsustas tagasi lükata L. Piau esitatud kaebuse põhjusel, et menetluse jätkamiseks puudus ühenduse huvi. Turu piiriülene laad, mida ei ole vaidlustatud, on selles osas ainetu, sest kõnealune asjaolu üksi ei anna kaebusele ühenduse huvi. Kui arvestada, et kaebusega seotud ühenduse huvi hinnang põhineb iga konkreetse juhtumi

olukorral, ei tule piirata selliste hindamiskriteeriumide arvu, mida komisjon saab kasutada, ega ka komisjonilt nõuda, et ta kasutaks üksnes teatavaid hindamiskriteeriume (eespool viidatud kohtuotsus Ufex jt *v.* komisjon, punktid 79 ja 80).

121 Järelikult tuleb L. Piau hagi jätta rahuldamata.

Kohtukulud

122 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

123 Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb vastavalt komisjoni sellekohasele nõudele jätta hageja kohtukulud tema enda kanda ja komisjoni kohtukulud välja mõista hagejalt.

124 Kodukorra artikli 87 lõike 4 kolmanda lõigu alusel saab Esimese Astme Kohus määrata, et menetlusse astuja, kes ei ole liikmesriik ega institutsioon, kannab ise oma kohtukulud.

125 Käesolevas asjas otsustatakse, et FIFA-l tuleb kanda ise oma kohtukulud, mis on seotud tema menetlusse astumisega.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (neljas koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta hageja kohtukulud tema enda kanda ja mõista komisjoni kohtukulud välja hagejalt.**

3. **Jätta Fédération internationale de football association'i kohtukulud tema enda kanda.**

Legal Tiili Vilaras

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 26. jaanuaril 2005 Luxembourgis.

Kohtusekretär

H. Jung

Koja esimees

H. Legal